
3 1761 04621617 2

FRÁŇA ŠRÁMEK:

ŽIVOTA BÍDO, PŘEC TĚ MÁM RÁD



FRÁŇA ŠRÁMEK:

ŽIVOTA BÍDO, PŘEC TĚ MÁM RÁD! . . . .



TISKL THEODOR VENTA V PRAZE
NÁKLADEM ČASOPISU „PRÁCE" -

SVÉ ŽENĚ MILOČCE,
ZA TO, ŽE JE TAK SILNÁ
A HODNÁ —

FRÁŇA ŠRÁMEK

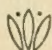
BLÍZKO KONCE

Ani hříšník, ani spravedlivý.
Nade mnou v nebi radost nebude.
Srdce se ještě bolestně sic diví,
bezmocně mumlá: osude můj, osude,
však stále delší, pitvornější je můj stín,
už lze jenom někam dojít:
za bludičkou do močálů, do bažin.

Tak blínem zraje to, co kvetlo krví.
Tulák jara o posledních věcech hovoří.
Ten smutek tepen vypitých se nevypoví,
pod jeho němým dýmem srdce dohoří.
Tam došel já... A klopýtám....
— O trnech žlutých růží píseň chcete? —
Je už stará. Sto let, dvě stě — nevím sám...

Je v tom jakés takés naučení,
psycholog chytrý jistě najde je.
V předsíni špitálu už poesie není,
střízlivá vůle poslední už nepěje —
tož psychologům jen a lidem reelním
s hrdinou jedním Turgeněva říkám:
Vše je dým, vše je dým....

Konstatuji suše, že mám pocit černa,
a pláč jakýs zkamenělý dole v útrobách.
Připomínám: z mládí jedna žena věrná
sentimentálně se vrací na můj práh.
Plakává, myslím. Nade mnou asi.
Sešel jsem, zmarněl. Mrtvá se diví.
Mrtvá mne škrtí dlouhými vlasy....



PŘED SPANÍM

Noc. Já a lampa a Tolstého román.
— Někdo bude ukamenován.

Tak. Teď bavíme se askesí.
Dobytek vepřový, hovězí....

Každý den tři čteme autory,
lijem krev pod třemi prapory.
Knihy se píšou přec pro lidi,
nikdo se nestydí, nikdo se nestydí....

— Noc. Budem spát. Maličké resumé:
tři velcí autoři, kterým vše věříme,
za prvé, za druhé, za třetí
z knih my se učíme řijeti,
summa summarum na konec —
nulla, nulla, molodec....

.... Chci spat...

— A někde mohla být přec malá píď,
kde leccos mohlo kvést — oh, Dubo, viď?

Žen dvacet kozák přece musí mít —
já jednu, tebe, měl — a začal jsem tě bít.

Nu, tedy šlas a jiná nepřišla už víc —
jestřáb trus ovčí žral, když neměl holubic.

Oh, kozák teď zpitoměl, kozák si píská:
žena je minus, žena je nízká.

A přec se brání kozáček — asketa,
se služkou z přízemí románek zaplétá.

Víš, Dubo, Ribbing je osel... Nízké? Oh,
chyba!
Ta služka z přízemí ohnivě líbá....



A. T.

Možná, že se modlíváte
(před spaním se leccos spřede)
k ňáké neduživé svaté,
která těšit nedovede.

Možná, že pak objímáte
kolena svá přísně bílá,
kopla byste do té svaté:
tak jste nějak hloupě žila.

Naplněná pilinami
z tradičního porcelánu —
zlé jsou oči, které mámí,
lepší dát, než dostat ránu.

Možná, že se modlíváte.
Nesklouzla Jste nikdy věru.
Leccos bylo směšné svaté,
měla maman hodnou dceru....



PSÍ CHORÁL

Žurnály psaly, četlo publikum
bez srdce, bez hlavy:
to že zas stalo se horníkům
bezpráví, bezpráví —
uhlí být nemůže černější,
než je ten život vezdejší,
je horník pes, je horník pes,
plničká psů, psů, psů
na českém severu každá je ves.

Co by pán neproved, vezme-li
něco si do hlavy?
Od šachty k šachtě táhnou mdlí,
smutní psi, toulaví —
po lidsku, krvavě zavyjí,
četníci nabijí, nabijí:
nažer se, havíři, koupil pán
za věrnost psí, psí, psí
z olova marcipán.....

Pod mstivou, krvavou oblohou
černé mřou revíry,
a pěstě bít nemohou, nemohou,
srdce když bez víry,
když srdce nedoufá, nevěří,
hodina přece že udeří,
jak jsme si slíbili, havíři, víš?
my všichni psi, psi, psi
vítěznou štvanici, krvavou stříž....

Táhne jen pes, když křiknou: kuš!
Se mnou kdo fárat chce?
Uhlí je dost, však... zrádné už.

Do práce! Do práce!
Někdo to na konec pochopí,
uhlím se zatopí, zatopí,
někdo se na konec upeče
za bídu psů, psů, psů —
havíři, dneska pse, a zítra člověče!



A UMŘELA

A umřela... Těch jejich dvacet let
odešlo někam práchnivět.

Pak bylo třeba na ni vzpomínat,
trochu žízeň mít a trochu hlad.

A žízeň třeba bylo utišit,
v pekelné žízni hodně líhu pít.

A prázdnou tlamu hladu zasypat,
v psích budkách blasfemických se psy
žrát.

A bylo třeba říkat přátel holotě:
To byla jedna žena v celém životě — —

— — — A ta umřela....



EPISODA RYTÍŘSKÁ

A já včera vyprovázel
holku pochybnou,
a když jsem ji vyprovázel,
mravní cit mi asi scházel,
ved jsem si ji tmou.

Na dešť noční zrály mraky,
v tmách kvet rudě cit:
nejsem rytíř ledajaký;
dobře líbám, koušu taky,
rač mi odpustit....

Děvče zlaté, bezeimenné,
strašně mám tě rád —
že tě koušu do ramene,
to si srdce připomene
vždy svůj marný hlad.

Snad jsem končil příliš skromně,
než se náleží.
Snad jsem končil příliš skromně:
v podezřelém bydlíš domě
v pustém nábřeží....



V DALMATINSKÉ VINÁRNĚ

Hádala se levá s pravou,
levá noha s pravou nohou,
zanesly mne obě posléz
v dalmatinskou vinárnu.
Stisk jsem ruku pobratimu
Dalmatinci od Spalata,
o dvě hlavy je on větší,
já jsem menší o dvě hlavy,
já jsem přišel víno píti,
já se přišel vínu přiznat,
že jsem stále nešťastnější,
že mám něco ve svém srdci
jako ruce oznobené,
že mám něco vzadu v týle
jako drápy strážníka....
A já piji první čtvrtku,
kupuji si první úsměv —
taký úsměv dostati lzě
za jedenáct krejcarů....

A já beru v ruce listy,
jsou tam pěkné illustrace,
je v nich zavražděná Draga,
která měla čtyřicet ran
v neplodném svém krásném těle;
já jsem všeho strašně vzdálen,
co chtí srbští důstojníci,
vlastenečtí, vlastenečtí;
mne jen bolí čtyřicet ran,
ve mně pláče čtyřicet ran,
a že s někým mluvit musím,
tož já mluvím s mrtvou Dragou,
s mrtvou Dragou na obrázku,

čtyřicet ran ve mně křičí,
neschopným též já byl králem,
říši měl jsem jenom malou
krásnou říši ve svých prsou,
kralovat však nedoved jsem,
doved jsem jen dilettovat,
dilettantíček a králík,
čtyřicet ran mstí se na mně,
já úsměvem odpovídám
za jedenáct krejcarů....

Tož je tedy mrtva Draga,
jarní noc to směla vidět,
jarní noc má ráda ženy,
měla taky ráda Dragu,
a já dneska v jarní noci
vedle mrtvé Dragy kladu
dvacet jiných mladých mrtvol,
dvacet mrtvol ve mně leží,
byla to má krásná chasa,
oh, my spolu něco chtěli!
— že však slz se nedostává,
úsměvem já glossuji jen
za jedenáct krejcarů....

A ten úsměv... nechce bolet,
nechce ani provokovat,
je to celkem divný patron,
který chodí s lucerničkou,
zhasínavou lucerničkou
v podezřelých, temných místech,
a tu malou lucerničku
bez poznámky přidržuje

k podezřelým obličejům
opozděných chodců....

Tak se stávám dobrým hochem
— víno klepá na rameno
jako shovívavý strýček —
vymýšlím si zdvořilosti,
které všeptám jarní noci,
co tam nahá venku vzlyká,
jak jí řeknu prokletí svá
galantně, a ruce v kapsách
provrávorám ulicemi
někam tam, kde končí město,
ze zahrad kde voní kopr,
zeje tmavý otvor kraje,
rozšeptaný úlisnostmi,
pohanským svým náboženstvím,
— jak tam vyndám ruce z kapes,
chytím jimi svoji hlavu,
po něčem jak rozpřáhnu se,
jak mi bude v prsou žíznit
jedna píseň prokletá....

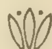


BYLO SNAD POZDĚ

Já přece vešel.
Bylo snad pozdě, bylo snad pozdě,
ale já vešel.

Něco v kraji vylo, něco v kraji ržalo:
bílý kůň a černý pes.
Už se na noc schylovalo,
a já klepal ledakdes.
Pozdě dnes. Pozdě dnes.

— Bylas vždy hodná. Hostilas' ráda.
Plakat nade mnou nemusíš.
Važ si, holka, kamaráda,
plakat nad ním nemusíš,
už ho ani, holka zlatá,
milovati nemusíš....



NARODIL SE

Narodil se panchart.
Z otce studenta,
z matky sklepnice
narodil se panchart.

Táta ještě studoval,
mámu leckdos v náruč bral,
strážníkům se vyhýbával
skrofulosní panchart.

A pekárny voněly,
sytí spali v posteli,
k vytí vichřic vlastní píseň
komponoval panchart.

— Že je někde domeček,
v tom domečku blbeček,
že zapálí domeček
malý, tichý blbeček....

— Že je někde budka psí,
a v té budce vzteklí psi,
že vyběhnou z budky psí
trhat, trhat vzteklí psi....



POHÁDKA

Jako dítě.... Pohádkou ty jsi
a já jsem dítě.
Jezírka pláčou, v snách měsíc visí.
— Děvčátko, kam ideš, děvčátko, čí jsi? —
Pohádkou ty jsi
a já jsem dítě.

Někde je svět, někde je krev,
tady jsou zakleté stezky.
Zavolám lásku: Zjev se mi, zjev,
srdce mám čisťounké, hlásek mám dětský.

Pohádkou ty jsi... V snách měsíc visí.
— Děvčátko, kam ideš, děvčátko, čí jsi? —
Pláču jak dítě.
Pohádkou ty jsi.....



NÁVŠTĚVOU U JEDNÉ PANÍ

Přišel jsem k vám posedět,
paní,
vždyť to znáte: zlý je svět,
k uzoufání;
v takový večer, kdy venku v sněhu
marně bys hledal zavátou něhu
a tolik dal za ní....

Tam venku smutek na mě pad,
ano.....
kohos jsem slyšel zavolat:
dokonáno!
slyšel jsem ve tmě pukati žíly,
někdo tam hynul smrtelně bílý,
Maria Panno!....

Stříbrných třicet za duši
slíbil.
Já bych, tebou být Jidáši,
nepolíbil.
Nežli bych zradil, padl bych na zem,
schoulil se v prachu, bídným byl plazem,
než bych na kříž přibil.

Vy víte.... v lásce málo mám
Krista.
Ne on, kdos jiný žaloval tam tmám
a nemoh z místa —
to po krk že stál v slzí vlastních blátě,
že.... víte... víš, že proklíná tě,
tebe, chacha, čistá.....

Oh, zpívat vzteklou koledu,
jež plivá....!
A přec, vše nač jen myslit dovedu,
jseš ty.... ty jen, divá —
Ne, mlč... mlč....! Půjdu zase, ovšem.
Pukají žíly, po všem je už, po všem,
pít jen, pít jen zbývá....

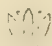


NAPOSLED

Jak už to bývá, když je to naposled,
netěší svět, netěší svět,
a já přišel, bych s bohem dal,
tomu, co jsem mnoho miloval,
nepřišel jsem rozbolet,
ani abych žaloval!

To bývá tak, ruce jsou již studené,
však srdce ne, srdce ne,
rukám se chce jen kopat už hrob,
zanést kam srdce, nenechat stop,
že každý je rád z kamene,
že každý by rád kop....

Seděl jsem u okna, díval se ven,
pršelo tenkrát, hořký byl den,
a já si šeptal: po boji
odpočívej v pokoji,
žádná, bože, žádná z žen
už mé srdce nezhojí....



KAKOFONIE

Každý zabíjí, co miluje.
O. Wilde.

A teď ta Sibíř... Někde snad jsou lidi.
Přišli jsme sem v roce devatenáct set a dva.
Kdo jednou hřešil, už se potom stydí.
My hřešili jsme v roce devatenáct set a dva.

A příběh náš... nu, sensační snad není,
každý hřeší jen dle svojich sil.
Ovce někdy s vlkem ráda mění,
a žízeň pořád měl, kdo z náprstků jen pil.

Jeviště nové: Sibíř. Šli jsme s chutí.
Při nízkém Reaumuru zmrzne svědomí.
Čaj se horký občas do žaludku vnutí
a broukne z Wilda refrain jeden pitomý...



ČERNÁ HODINKA

Houpací lenoška usíná, usíná,
v hlavě se večerně stmívá.
Teď snad si vzpomněla matička na syna,
synek se dívá a dívá:
maličká člověčí veško,
což je ti u srdce těžko,
stmívá se slzavě, stmívá....

Někde je cesta, podél ní topoly,
tvrdá a vyzáblá cesta.
Milenko, milenko, až srdce dobolí,
přijdu tam zcepenět z města —
jako ta věru tvář němá,
jak kdo už na nocleh nemá,
neví kdo, zač ho tak trestá.

Houpací lenoška usíná, usíná,
krev kape z pustého hnízda.
Nemysli, matičko, nemysli na syna,
synek si potichu hvízdá:
z všeho kol trochu už hloupý,
dělá si houpy - hou, houpy,
  pohřební pochod si hvízdá....



ILLUSTRACE

Snad měl černý zrak a černý vous,
  hodně se ho báli:
než kdo uďál křížek, už ho kous —
  tebe také, králi....?

Chlap čahoun byl a lulku žvýkal,
  v přístavištích bloumal rád.
— Ty naše lodi přijdou přece. A on vzlykal.
  Člověk byl jen, míval hlad.

Šel k bankám pak, měl v kapsách ruce,
  a v ústech lulku vyhaslou.
Měl na hvízdání chuť a bolely ho ruce.
  A měl žízeň, žízeň zlou.

Čahoun stál a ekypáže hřměly:
  pod kopyty jiskry.
My s čahounem si rozuměli,
  my s čahounem si ruce stiskli....



VOJÁCI

Že mám dobrý žaludek a že nejsem křivý,
císaři já sloužím a on mne živí —
levou musím vykročit a pak teprv pravou,
a zeď nesmím prorazit tvrdou svojí hlavou,
nejhezčí je mezi ptáky
orel s dvojí hlavou.

Od hejtmana dolů to je řada cností,
dvacet šarží u setniny, ostatní jsou sprostí —
milujeme plukovníka a jsme jeho děti,
jenom šavlí mávne, vše už za ním letí,
jak ho strašně milujeme,
nelze pověděti.

My si nechcem pouze na vojáky hráti,
my se chceme do opravdy, do opravdy práti —
s námi všechno stojí, s námi všechno padne,
dokud my tu, stát nám nikdo neukradne,
my jsme krásné regimenty,
regimenty slavné....

S NĚKÝM ŠEL HŘÍCH

S někým šel hřích, někdo šel sám,
s kým jsem šel já, sám se dnes ptám.
Však věrné srdce bylo snad přeci,
rty jedny věrné neuštkly zrádně.
Na ty však nechci vzpomínat, nechci.
Nad tůní vrba ví, kdo leží na dně.

Plamenem bílým hořela žita,
pěšinka v lukách nechtěla hřešit.
Bestie snědá byla pak syta.
Čím jsem tě potom moh, Mařenko, těšit?
Studenti přijeli, studenti jeli.
A já ti zkazil život tvůj celý....

Jsou bílé šátečky ve stuchlé skříni.
Tenkrát jsi plakala, co děláš nyní?
Pily-li šátečky, pily-li slzy,
po létech, po létech čím voní asi?
Tenkrát jsem neplakal, zapomněl brzy.
Kéž bys mi v snu aspoň hladila vlasy....!

Ulice v městě zlé byly na mne,
ulice v městě nevedly k štěstí.
K pilířům mostním člověk se nahne,
kdy už mu život těžko je nésti.
V chvíli tu Mařenka někdy se zjeví.
A člověk zapláče. Proč pláče, neví....



RAPORT

Na levém křídle a poslední
já budu stát,
a tušit nebude, oč prosit chci,
žádný kamarád —
a paty k sobě, špičky od sebe,
pro tebe, sne můj divný, pro tebe
já budu meldovat.

Hlásím, pane hejtmane,
že se mi zdál sen,
vojna byla a já ležel
v poli zastřelen;
a zrovna u mne váš kůň taky pad,
nám přáno bylo spolu umírat,
to z boží vůle jen....

To k ránu bylo as, neb měsíc zrud
a váš kůň hlavu zdvih,
a zvláštní věc, měl jako já
prostřelený břich,
a v jeho očích takový styd žal,
kdos divil se v nich, kdos se ptal
a ruce lomil v nich.

Že louky voní kol a jetely
a kvete řeřicha —
a on... kůň.... což byl vinen čím?
má díru do břicha,
že na něm seděl kdos, už nesedí
a oči vědět chtí, však nevědí
a v hrdle vysýchá....

Oh, v hrdle vysychá... A chtěl by ržát...!
že neví, neví p r o č?!
Sluníčko zlaté, což neměl on tě rád —
ty už ho nechceš... proč?
proč necinkne už nikdy podkova,
proč nebe v krvi, nohy z olova —
hó, toč se světe, toč....!

Hlásím, pane hejtmane,
že byl to strašný sen,
ty oči zvířete, ty křičely
a z důlků lezly ven,
křičely na mne, jestli já to vím,
proč ležíme tu s břichem děravým —
co měl jsem říci jen....?

Hlásím, pane hejtmane,
a já to musím říc:
tož, člověk rád jde, člověk musí jít,
když pán chce, smrti vstříc —
však koní šetřte, prosím tisíckrát,
to dobytče se strašně umí ptát,
proč nesmí žíti víc....



POHŘBÍM JI V NEDĚLI

Za to jsem, viďte, rozumný hoch:
umřela v pátek, pohřbím ji v neděli.
Ptali se po ní. A že jsem rozumný hoch,
o její smrti jsem klidně vyprávět moh,
s takovým klidem, rty se mi nechvěly:
Pohřbím ji v neděli....

Jenom to jedno, víte, hlava se člověku točí,
já jsem jí zapomněl zatlačit oči.
Z těch očí úzko mi býti teď počíná,
co živá neřekla rtoma, říká teď očima...

Já vím, já vím: ty můj ptáčku, moje malá,
ty jsi život milovala.
Taky lásku. Bože, lásku. Lásku, šeptám,
a už se těch očí na nic neptám,
a už jenom odpovídám:
v neděli tě červům vydám....



CURRICULUM VITAE

Na doktora studoval jsem,
tatík po tom toužil,
císař pán zas vzpomenul si,
abych jemu sloužil,
a ty zas chceš, moje milá,
bych se pro tě soužil.

Tatík lomil rukama,
já nelámal hlavu,
císař pán mi nechal ujít
generálskou slávu,
co moh ztratit, ztratil jsem,
s tebou ztratím hlavu.

Moji milí profesoři,
já vás pozdravuju,
také na vás, pane hejtman,
s kletbou pamatuju,
pro tebe se, moje milá,
k smrti umiluju....



PŘÍBĚH AD VOCEM: MORÁLKA

Neplakala. To by lhala.
Jenom slabě zavzlykala.
A já smál se: jedna, dvě, tři
— ty má malá, ty má malá!

Trochu se jí chvěla víčka.
Malá, bílá katolička.
Já se cudně díval na ni
dle šestého přikázání.

Řek jsem jí, že budu knězem.
— Za tím bezem, pod tím bezem —
Jen co budu já tím knězem,
pak se zase takhle slezem...!

Tomu jsme se smáli oba.
Byla vlažná noční doba.
Od cihelen zlí psi vyli,
že jsme se jim nelíbili.

Že tak pozdě jdeme krajem,
že tak mladí už si hrajem
na tak velmi vážné věci.
To psy musí zlobit přeci.



KUS KRÁSNÉHO SNU

Svěšené páže viděla noc,
zdvižené pěstě uvidí ráno —
ne, nechce se takhle zbaběle umřít,
není dobojováno....!

Z těch černých mramorů, z těch bude chrám,
nechce-li nikdo, půjdu já sám,
k někomu, koho mám divoce rád,
tam já se budu modlívat.

Ne očima mýma modrýma,
ne náručí, která objímá,
však modlit se modlitbou, která by nelhala,
obětí krve, kousnutím pardala,
modlit se k bohu, jejž miluje step,
divoká, ohromná, svobodná step,
modlit se krásným vzkypěním svalů
v hukotu tepen a v krve cvalu,
tož modlit se tak, aby zas poznalo slunce
potomka svého....

Slzy mi tekou. Však nepláči.
A přece bych plakal nejradši
a sbíral slzy oběma dlaněma:
— Země zaslíbená, nejsladší země má...!



ADA, MINKA, MARTA

„Ada, Minka, Marta — mají hlad"

(Napsáno na dveřích celly č. 15. na policejním ředitelství pražském)

Na žlutých květech krvavá rosa,
pěšinka zrádně se stáčí,
děvčátka tři jdou, děvčátka bosá,
rosa se lísá, rosa je smáčí,
srdce je na dlani, sukénka vichří,
to jsme se rozběhla děvčátka my tři
Ada a Minka a Marta.

Maminka s pláčem přičísla vlasy,
maminka plakala ráda,
kam jste se poděly, mladé mé časy —
maminka zpívala ráda,
koukejte, holky, jak se svět houpá,
houbičky užije, když bude hloupá
Ada a Minka a Marta.

Čekanky modré žalují u cest,
město vlá v dálce rudými dýmy,
dejte se, holky, dejte se unést,
chytří jdou upít se, půjdeme s nimi —
hlava se zvrátila, zvroucněly hlasy,
kdo jen vám ráno učesá vlasy,
Ado a Minko a Marto...?

Křehoučké sklínky přípitek vzkřikly —
láhev a svědomí, vivat a vivat!
lůžko je z růží, my se už svlíkly,

lůžko je z trnů, my chceme líbat,
láska je velká prý, láska je svatá,
jak k ní však dojíti pro tolik bláta,
  Ado a Minko a Marto...?

Dlažba je kluzká a lidé cizí,
včerejší známí ti se dnes stydí.
Něco se stalo, však souvislost mizí.
A je tak těžko žít uprostřed lidí.
Půlnoční krása v poledne děsí,
srdce, kam zašlo jsi, srdce, oh, kde jsi?
  Ado má, Minko a Marto....!

Prostydly noci, marně se klepá.
Není vám, děťátka, v hadérkách zima?
Ulička poslední, ulička slepá.
Beránek boží, ten hříchy snímá!
Řeka lká dole, beránek mlčí,
ze tmy jen klapají čelisti vlčí —
  Ado má, Minko a Marto....!

Z minula vrací se sen jeden rudý,
chraptivým hlasem lze ještě zpívat.
Ty, hochu opilý, zahřej mi údy,
sakra, tož smáčkni mne, rozkoši, vivat!
Vy, pane strážníku, vy aspoň vězte:
Daly vše. Padly. Bývaly hezké
  Ada a Minka a Marta.

Cellou já chodím: trní a hloží.
Opilé, hrozné tři blábolí hlasy:

básníku hloupý, z milosti boží,
hřebenem zlatým učeš nám vlasy,
pěšinku uprostřed, pěšinku bílou,
jako bys česal bílou svou milou,
Adu češ, Minku a Martu...!



NAŠE SVATEBNÍ

A tak nám rozkvetlo červené milování,
tu máš mou duši, vem, svou dej za ni.
Sepněme ruce:
Sluníčko, sluníčko, dej požehnání.....!

My jsme si nevzali svatební šaty,
my jsme si nedali prstýnek zlatý,
my jsme si řekli jen, že se chcem
poctivě milovati...

Požehnej, slunce, dvěma svým dětem,
oni ti zaplatí krvavým květem —
zasnub je, muže a ženu,
před celým světem.

*

Už se na nás nehněvejte,
že jste při tom nebyli,
když jsme se my s mojí milou
ženili.

Nikoho jsme nepozvali,
nikomu nic neřekli,
šli jsme rovnou cestou v peklo,
místo v předpeklí.

Nikoho jsme nepozvali,
žádný host k nám nepřijel,
jenom červen, ten byl s námi
a nám připíjel.

Tulák se tak lehko žení,
tulák nemá čas si hrát,
tulák ten se proto žení,
že má rád.

Když si tulák ženu vede,
by v ní objal celý svět,
to smí jenom slunce vidět,
pták a květ.

Tak jen se už nehněvejte,
že jste při tom nebyli,
když jsme se my s mojí milou
ženili.



OBSAH



Tiskem Th. Venty v Praze-I. — Nákladem časopisu „Prá